

TỰ THƯ CỦA

ÔNG BỐ TUYỆT VỜI NHẤT THẾ GIỚI

DAVE ENGLEADOW

Dành tặng Jen và Alice Bee

NGÀY 1

Hôm nay chúng tôi đưa con gái Alice Bee kháu khỉnh từ bệnh viện về nhà. Tôi vẫn không thể tin là con bé lại hoàn hảo đến thế – tuyệt đối đáng yêu và bé tí xíu.

Con bé gần như chẳng làm gì nhiều nhận – chủ yếu là dành thời gian ngủ thiu thít và ngoan ngoãn, chỉ thỉnh thoảng tỉnh dậy để rúc vào ti mẹ Jen. Cho tới giờ, tôi cảm thấy trách nhiệm làm cha mới mẻ này vẫn như một cơn gió dịu dàng và tôi sẵn sàng sống xứng đáng với biệt danh in trên cốc cà phê mà Jen đưa cho tôi sáng nay: **WORLD'S BEST FATHER** (ông bố tuyệt vời nhất thế giới).

NGÀY 66

Thì ra, làm cha không hề dễ dàng và hấp dẫn như xem trên ti vi. Chín tuần vừa qua, kể từ khi Alice Bee về nhà, là một chuỗi tầng tầng những khóe lóc, đi tè, đi ị suốt ngày suốt đêm, phá tan tành thói quen sinh hoạt hàng ngày của tôi.

Nhu cầu được chú ý liên tục của Alice Bee cũng cản trở cả việc bổ sung đồ thực phẩm cho tử tế, nghĩa là sáng nay chúng tôi đã hết sạch kem pha cà phê. May mắn cho tôi, khi kiểm tra phía sau tủ lạnh, tôi phát hiện ra một bình sữa dự trữ mà chắc là Jen đã chuẩn bị cho Alice Bee. Tôi sẽ phải hỏi xem cô ấy mua mấy thứ này ở đâu mới được – hơi ngọt và đặc hơn sữa thường một chút, nhưng pha với cà phê thì ngon tuyệt trần.

NGÀY 199

Đã vài tháng trôi qua kể từ bài viết gần đây nhất, tôi hạnh phúc thông báo rằng mọi việc trong gia đình tôi đã được cải thiện tốt. Tôi đã trở lại với thói quen hàng ngày xem trang thể thao và uống cà phê, còn mấy chai sữa đặc biệt mà Jen để dành cho Alice Bee đã thay thế hẳn cho loại kem bình thường tôi vẫn dùng.

Nhưng tin tuyệt nhất là Alice Bee giờ đã có thể tự chơi trong khi Jen vắng nhà. Để tôn vinh sự độc lập mới mẻ này, tôi đã đồng ý để Alice Bee mua một mớ nhỏ pháo hoa phù hợp với lứa tuổi (tôi đồng ý để dành tên lửa chai và pháo đùng tới sinh nhật ba tuổi của con bé).

NGÀY 2II

Jen đi công tác xa một tuần để thực hiện nhiệm vụ trong quân đội. Cô ấy tuyên bố đã thông báo với tôi chuyện này vài lần rồi, nhưng cô nàng cũng có thói quen cố tình nói những chuyện thế này vào lúc tôi đang đọc tin thể thao, thế nên tôi thỉnh thoảng/thường xuyên quên mất cô ấy đã nói gì với mình.

Jen không chỉ để tôi lại một mình với Alice nguyên một tuần, cô ấy còn lo đến nỗi không để lại chỉ dẫn rõ ràng về việc cho con ăn cái gì hay như thế nào. Và để vấn đề trở nên tệ hơn, con “xì trét” của tôi vọt lên cao đến mức tôi buộc phải tăng đáng kể lượng cà phê mình uống, nghĩa là hai bố con đã dùng hết sạch mấy bình sữa đặc biệt của Alice Bee ngay trong ngày đầu tiên.

Hình như tôi nhớ mấy tuần trước Jen có nói gì đó về việc Alice Bee bắt đầu ăn thô. Tôi nghĩ không gì mang đến một khởi đầu cứng cáp cho ngày mới hơn một bữa sáng tung bưng với bít tết và trứng. Cuối cùng, Alice Bee chỉ ăn mỗi khoai tây, bởi vì hóa ra là Bà Mẹ Tuyệt Vời Nhất Thế Giới chưa dạy cho con bé cách dùng dao và đĩa.

NGÀY 226

Đến hôm nay, hai bố con ở với nhau được sáu ngày nhưng sáng nay tôi nhận thấy Alice Bee hơi nhếch nhác hơn so với khi Jen chăm sóc con bé.

Đầu tuần, tôi đã hoàn thiện một kỹ thuật mà tôi chắc chắn sẽ cách mạng hóa việc thay tã – chỉ đơn giản bằng cách thêm một cái tã mới trên cái cũ mỗi sáng, tôi đã xoay xở để giữ cho tay mình khỏi dính phân mấy ngày liền. Tuy nhiên, giờ tôi cũng bắt đầu nghi ngờ là mình chỉ đang kéo dài cái điều không thể tránh được thôi.

Vì Jen cũng quên luôn cả việc để lại chỉ dẫn cho tôi chính xác cách tắm cho con, tôi phải tự mình tìm hiểu. Tôi lờ mờ nhớ đã đọc ở đâu đó rằng trẻ con không được an toàn trong khoảng 5 cm nước, thế thì hiển nhiên là không sử dụng bồn tắm được rồi. May thay, tôi nhớ là máy rửa bát của chúng tôi có một chức năng gọi là “chu trình mềm nhẹ”, có vẻ như hoàn toàn phù hợp cho người có làn da mềm mại như Alice. Bỏ hết đồ trên người con bé đến tận cái tã cuối cùng, tôi loay hoay tắm cho con bé sạch sẽ thơm tho vừa kịp trước khi Jen trở về.

NGÀY 240

Đạo này Jen đang đọc cả đống sách về các giai đoạn phát triển của trẻ, về các tiêu chuẩn và cột mốc cho trẻ sơ sinh. Cô ấy khẳng định với tôi rằng Alice Bee đang rất ổn ở hầu hết mọi hạng mục, nhưng tôi vẫn có chút lo lắng là đám sách này không bao hàm được hết các kỹ năng mà tôi nghĩ là Alice Bee cần có để trở nên thành công như cha mình.

Tôi đảm bảo Jen không phiền khi tôi “đột kích” tài khoản tiết kiệm chung để thanh toán cho mấy món đồ chơi mới giúp phát triển/có tính chất giáo dục – không gì ngoài những điều tốt nhất cho cô con gái nhỏ của chúng tôi.

Hôm nay thực sự là một ngày tuyệt vời. Alice Bee và tôi dành cả một buổi chiều bên nhau, làm những việc vô cùng hệ trọng như cải thiện phản xạ giật của con bé, học cách làm sao để tránh cảnh sát trong một cuộc rượt đuổi với cảnh sát và cách chỉnh súng ngắn phù hợp để giết được zombie.

NGÀY 246

Thường thì tôi ghét cạo râu. Trong mười năm qua, chắc tôi cạo sạch chính xác được hai lần – một lần vì Jen, vào ngày cưới và lần kia là cho cuộc phỏng vấn xin việc với sếp hiện tại của tôi (hai người chắc bây giờ đều đang bần khoản không biết chuyện gì đã xảy ra với cái gã mặt mũi sáng sủa mà họ gặp lần đầu nhiều năm về trước).

Dù kinh khiếp thủ tục đó, tôi tuyệt đối không muốn cướp đi khoảnh khắc gắn bó cha-con đầy tính biểu tượng gắn với việc học cách cạo râu của Alice Bee đó và giờ khi con bé đủ lớn để phụ giúp, có lẽ cạo râu cũng không đến nỗi khủng khiếp như mọi khi. Con bé thích nghịch đám bọt, và hóa ra lại khá giỏi việc đưa những dụng cụ phù hợp cho tôi khi cần. Thêm nữa, có con bé bên cạnh lúc cạo râu khiến tôi cảm thấy như mình đang ở trong tranh của Norman Rockwell⁽¹⁾ vậy.

NGÀY 248

Sáng nay ti vi cảnh báo chúng tôi rằng có một cơn bão lớn đang về. Tôi vốn luôn thích những ngày mưa bão và thực sự hào hứng được chia sẻ trải nghiệm mới mẻ này với Alice Bee.

Tôi dành buổi sáng để soát lại toàn bộ các chi tiết cần thiết để chuẩn bị cho ngôi nhà trước cơn bão đang tràn đến và phân công nhiệm vụ. Tôi cử Jen tới cửa hàng mua những vật phẩm thiết yếu (pin, sốt mayonnaise, bình nước, giấy vệ sinh) trong khi Alice Bee và tôi thì ở lại hậu phương và chuẩn bị cho những nhiệm vụ quanh nhà.

Tôi dễ dàng hoàn thành phần việc của mình là chuẩn bị sẵn sàng cho những thú ở trong nhà, và giờ khi cơn mưa bắt đầu đổ xuống, tôi có một bất ngờ tuyệt diệu dành sẵn cho Alice Bee: một tách ca cao nóng hổi, thú nhồi bông con bé yêu thích và một tấm chăn ấm áp đang chờ đợi con bé. Tôi chắc con bé sẽ sớm xuất hiện thôi!

NGÀY 251

Tôi đang có chuyến công tác xa đầu tiên kể từ khi Alice Bee ra đời và hôm nay là một trong những ngày di chuyển như tử nhất mà tôi từng trải qua.

Trước hết, rõ ràng là tôi đã xuống phong độ quá nhiều – tôi gần như không thể nhấc được túi hành lý xách tay lên khoang để đồ phía trên đầu. Hẳn là tôi đóng đồ quá tay, vì mãi tôi mới sập được khoang lại. Tôi nghĩ chắc mình đang phải chịu đựng cảm giác lo lắng vì phải cách xa Alice Bee, bởi vì trong suốt thời gian cố gắng chộp mắt trên máy bay, lúc nào tôi cũng nghĩ mình nghe thấy tiếng con bé khóc.

Cuối cùng, tôi cũng tới nơi và ngay lúc bắt đầu ổn định phòng ốc để nghỉ đêm thì tôi nhận được một tin nhắn điên rồ từ Jen, nói rằng cả ngày nay cô ấy không thấy Alice đâu cả. Tôi mới đi chưa đầy 24 tiếng, thế mà mọi thứ đã trục trặc vì thiếu tôi rồi.

NGÀY 258

Tôi rất khoái bánh s'more⁽¹⁾. Ngay cả trước khi được làm cha, tôi vẫn thường mơ mộng về niềm vui phơi phới khi được chỉ cho con cháu thấy món s'more tự làm dinh dính, ngậy sô cô la cùng bánh quy giòn biến dạng dần trên ngọn lửa. Nhưng Jen khẳng khái là Alice Bee còn quá nhỏ để đi cắm trại.

Thế nhưng, ngày hôm nay, tôi đã được khai thị – tôi có thể dạy Alice Bee cách làm s'mores an toàn trong vườn sau nhà mình, dùng than bánh thay cho việc dựng một đống lửa trại nguy hiểm.

Tự hào quá đi mất – con bé nhanh chóng tìm ra cách xiên mấy chiếc kẹo dẻo bằng que nhọn mà tôi vót cho nó. Tuy nhiên, đống lửa than mà con bé nhóm thì còn lâu mới đủ lớn để làm cho món kẹo dẻo cháy xém được, thế là tôi có một cơ hội hoàn hảo để dạy con bé về những đặc tính kỳ diệu của chất lỏng dễ cháy.

NGÀY 267

Ngày hôm nay cũng bắt đầu như bất kỳ buổi sáng nào khác – tôi thức dậy vào giờ mọi khi, pha ít cà phê, đọc mấy trang tin thể thao và bước ra phía cửa trước kế hoạch những 2 phút liền, đúng lúc đó thì nghe tiếng khóc vọng xuống từ trên gác. Chỉ lúc đó tôi mới nhớ ra hôm nay là ngày tôi đưa Alice Bee tới trường mẫu giáo.

Tôi cuống cuống mặc đồ cho con bé, nhét nó vào ghế rồi ào ào lao ra xe. May mắn thay, lúc tôi đang mở cửa xe, ý thức quan sát sắc sảo của tôi trỗi dậy, cảnh báo tôi rằng chúng tôi đã quên mất giày của con bé. Tôi chạy vội trở lại nhà, vớ lấy đôi giày, nhảy lên xe, nhấn ga hết cỡ. Trong khi lái xe, tôi có cảm giác lạ lùng rằng mình còn quên cái gì đó, nhưng hẳn là nó không quan trọng đến thế vì tôi không nghe tiếng ọ ọ nào từ Alice Bee suốt chuyến đi.

NGÀY 274

Sau một ngày làm việc vất vả, chẳng gì sướng hơn là bước qua cửa trước mà hét lên: “Cung oi, em về rồi đây!” và lập tức nhận một li Martini được rót một cách điệu nghệ – những viên đá lấp lánh lơ lửng trong ly rượu Gin pha vermouth tuyệt hảo, một lớp sương bông bênh phía trên chiếc ly mát lạnh cùng hai trái ô liu muối ngon tuyệt cung cấp chất bổ dưỡng trước bữa tối.

Và đó chính xác là lý do vì sao Jen luôn luôn yêu cầu tôi và Alice chuẩn bị sẵn một ly trong lúc đợi cô ấy đi làm về.

NGÀY 28I

Một trong những lợi thế bất ngờ của việc cưới một sĩ quan hóa học quân đội Mỹ là nguồn cung bất tận những thiết bị rất ư là “ngầu” và phụ tùng nằm rải rác quanh nhà. Tất nhiên, là một thường dân, tôi không được phép động vào hay chơi với đồ của Jen trong bất cứ hoàn cảnh nào, nhưng thỉnh thoảng tôi lại không thể kìm được lòng mình... nhất là khi một vài dụng cụ trong số đó lại quá phù hợp với nhiệm vụ làm cha của tôi.

NGÀY 302

Ôi trời. Cuối cùng thì sáng nay Jen cũng đã phát giác chuyện gì xảy ra với những bình sữa đặc biệt mà cô ấy để trong tủ lạnh cho Alice Bee. Trong sáu tháng qua, dù đã cố gắng rất nhiều để đổi lại về kem thường, nhưng có vẻ như tôi không thể làm được.

Sáng nay, chuyện lên đến đỉnh điểm khi Jen phát hiện ra trong tủ lạnh không còn tí sữa nào cho Alice Bee. Tôi lập tức xung phong ra cửa hàng mua thêm một ít (hy vọng cuối cùng cô ấy sẽ tiết lộ chỗ mua) nhưng chẳng gặp may. Cô ấy lắm bằm điều gì đó kiểu như “Anh thực sự không biết em đầu tư bao nhiêu thời gian và nỗ lực để Alice Bee có được chế độ dinh dưỡng tốt nhất đúng không?” và biến đi mất. Nghiêm túc ra thì rót sữa vào bình cho trẻ khó đến mức nào được chứ?

Nhưng rồi, đêm đó, tôi lại khám phá ra vì sao vợ mình lại là người tuyệt vời nhất tôi từng biết. Khi tôi mở tủ lạnh ra để lấy cho Alice Bee một trong những bình sữa đặc biệt của con bé, tôi phát hiện ra rằng Jen đã chu đáo trữ thêm trong giá vài bình đặc biệt nữa dành cho tôi.

dy's
REFINED
LARD

**WORLD'S BEST
FATHER**

ALICE

NGÀY 309

Trước đây tôi chỉ có kinh nghiệm làm phụ huynh qua việc nuôi một con chó hồi hơn 7 tuổi. Vì 99% kỹ thuật tôi sử dụng với Tai To có vẻ như cũng có tác dụng tuyệt vời đối với Alice Bee, tôi lúc nào cũng thấy rất thích thú với những trường hợp minh họa hiếm hoi cho thấy trẻ em thực sự khác thú non thế nào.

Ví dụ, gần như tất cả bọn chó đều sợ máy hút bụi. Bất cứ khi nào chúng tôi thậm chí chỉ mới mở cái tủ cất máy hút bụi ra thôi, con Tai To sẽ rúc ngay vào dưới máy tằm chần trên giường. Tôi nghĩ cũng sẽ khá logic khi giả định rằng Alice Bee cũng sẽ có nỗi sợ bẩm sinh tương tự như thế.

Tuy thế, hôm nay, tôi đã ngạc nhiên một cách thú vị khi phát hiện ra suốt thời gian qua mình đã đánh giá thấp Alice Bee. Sau khi Jen bảo tôi dọn dẹp đồng bừa bọn tôi bày ra dưới gầm, tôi quyết định xem Alice Bee có muốn giúp không và nhanh chóng phát hiện ra con bé không hề sợ tiếng ồn tí tị nào. Sàn nhà được làm sạch và tôi biết được rằng, 11 tháng tuổi, con gái tôi đã tiến hóa cao hơn rất nhiều so với một con chó săn thỏ ở tuổi về hưu.

NGÀY 317

Halloween! Theo lời Jen thì Alice Bee chưa đủ lớn để đi xin kẹo với tôi; tuy nhiên tâm vóc tí hon của con bé là một lợi thế vô giá để giúp chuẩn bị đèn lồng bí ngô cho năm nay.

Phần mà tôi luôn luôn khó chịu với việc khắc một chiếc đèn lồng bí ngô là nạo sạch đồng ruột nhão nhoét dây dợ bên trong quả bí. May thay, Alice Bee lại vừa vặn với chỗ đó và không gặp vấn đề gì khi chui vào trong lòng quả bí nuột như... à, ừm, chính mông con bé.

NGÀY 341

Lễ Tạ ơn quả là thời gian quan trọng trong năm để bày tỏ tất cả những điều chúng ta biết ơn và tôi thực sự muốn làm cho ngày lễ đầu tiên của Alice Bee trong gia đình mình thật đặc biệt. Tôi khá chắc là hôm nay chúng tôi sẽ đạt được mục đích đó!

Tôi dành trọn buổi sáng để giới thiệu cho Alice Bee niềm vui ngập tràn của việc hun khói một con gà tây ở nhà, nhưng nỗi ngạc nhiên lớn hơn là cuối cùng tôi cũng sẽ cho phép con bé thực hiện một niềm ao ước khác. Kể từ khi chúng tôi khắc quả bí đỏ hồi tháng Mười, con bé vẫn bị ám ảnh với việc học cách sử dụng dao, nhưng mẹ nó lúc nào cũng bảo bố con tôi rằng con bé còn quá nhỏ. Ai chà, giấu không cho Jen biết (giờ cô ấy đang ở ngoài xin lỗi hàng xóm vì đám khói), tôi đặt mua cho Alice Bee một con dao điện (điện thì an toàn hơn là một con dao cũ trong bếp) và ngày hôm nay Alice sẽ được vinh dự tự khắc cho mình con chim đầu tiên.

NGÀY 365

Tôi sinh ngày 13 tháng Mười hai, nghĩa là hơn 40 năm tôi đã bỏ qua ngày đặc biệt của mình và để nó bị che khuất bởi một ngày lễ lớn hơn rơi vào 12 ngày sau đó. Và rồi, để khiến cho chuyện tệ hơn, Jen xuất hiện và sinh Alice Bee vào ngày 18 tháng Mười hai, nghĩa là ngày đặc biệt của tôi giờ sẽ bị che mờ bởi không chỉ một mà là hai dịp kỉ niệm quan trọng hơn.

Tuy nhiên, hôm nay tôi đã tìm ra một mẹo có thể khiến cho mọi chuyện dễ chịu hơn một chút cho chín năm tới. Vì tôi lớn hơn Alice Bee chính xác 40 tuổi, tôi có thể dễ dàng chỉnh sửa bánh sinh nhật của con bé một chút rồi tuyên bố đó là sinh nhật tôi.

NGÀY 371

Rất ít thứ làm Alice Bee sợ, nhưng hóa ra ông già Noel trong khu mua sắm lại là một trong những thứ như thế. Đêm Giáng sinh, Jen cố gắng đưa Alice Bee lại tạo dáng chụp ảnh với ông già Noel. Không biết vì sao, ngay lúc Alice Bee ngồi vào lòng ông già to béo râu rậm bận bộ đồ đỏ đỏ đó, con bé bắt đầu gào thét, khóc lóc thảm thiết và không chịu hợp tác để Jen có thể chụp được một kiểu ảnh tử tế gửi cho ông bà.

Sau khi chúng tôi về tới nhà và Alice Bee đã bình tĩnh trở lại, tôi tự thưởng cho mình một chút niềm vui Giáng Sinh. Có lẽ tôi đã uống hơi quá đà vì tôi sẵn sàng đồng ý cho phép Alice Bee gom mấy thanh củi lại và nhóm lên đống lửa vui tươi đêm Giáng sinh, chẳng mấy may nghi ngờ là con bé lại có động cơ bí ẩn nào khác.

NGÀY 378

Tôi ghét đêm Giao thừa. Tôi ghét khi biết rằng một năm nữa đã trôi qua. Tôi ghét thức cho tới tận nửa đêm với mục đích duy nhất là xem những người khác đang vui vẻ hơn mình trên ti vi. Tôi chắc mình thích phần có rượu sâm panh và hôn vợ lúc nửa đêm. Nhưng phần lớn là tôi ghét.

Alice Bee thì khác hẳn, siêu hào hứng chờ đón đêm Giao thừa năm nay. Con bé có ấn tượng là Cậu bé Năm mới⁽¹⁾ sẽ xuất hiện như một phép màu lúc nửa đêm, nó nóng lòng muốn chỉ cho Jen và tôi biết nó đã lớn khôn và hiểu biết hơn cậu kia thế nào.

Trong lúc chờ đợi giờ khắc quan trọng, Alice Bee thu thập tất cả những bình sữa cũ của mình lại và chuẩn bị vứt hết đi để thực sự chứng tỏ cho cả nhà biết nó không còn là một em bé nữa. Thế nhưng, tôi có ý tưởng to lớn hơn và con bé thực sự khoái chí khi sử dụng mấy bình sữa của mình vào một việc người lớn hơn nhiều.

NGÀY 386

Alice Bee rất thích hoa quả. Hoa quả tươi, hoa quả đóng hộp, đồ ăn nhanh từ hoa quả, kẹo hoa quả cuộn hiệu Fruit by the Foot. Jen và tôi cố gắng dỗ con bé ăn bất cứ thứ gì khác. Gần như cả ngày, lúc nào chúng tôi cũng nghe nó bi bô: “*Con thích hoa quả!!! Con thích ăn hoa quả nữa cơ*”.

Tình hình tệ đến nỗi con bé thường xuyên tìm cách mặc cả mỗi khi chúng tôi bảo rằng nó ăn đủ rồi, thậm chí nó còn khom lưng nịnh bợ nếu nghĩ làm thế sẽ được ăn nhiều hoa quả hơn. Tôi khá siêu trong việc nhìn thấu những nỗ lực phỉnh phờ nghiệp dư đó, nhưng hôm nay thì mảnh khoé của con bé đã đánh gục tôi.

Con bé bắt đầu bằng cách cá với tôi một hộp hoa quả rằng nó sẽ chơi trò xếp gỗ giỏi hơn tôi. Có vẻ như đây là một vụ cá cược đại dột – con bé không hề biết tôi chính là một tay siêu sao trong trò này hồi còn nhỏ.

Năm giây sau trận chiến, tôi nhận ra là việc không chơi trò này trong 40 năm qua đã đặt tôi vào vị thế bất lợi rõ ràng. Alice Bee không chỉ chiến thắng, mà thậm chí tôi còn phải cho nó hai hộp hoa quả để đảm bảo nó không tiết lộ kết quả cuộc đấu của hai bố con với Jen.

NGÀY 393

Alice Bee ngày càng ám ảnh với cái bồn cầu, nhưng bất hạnh thay không phải với mục đích vốn có. Không, niềm đam mê của con bé bắt nguồn từ việc phát hiện ra nó có thể ném tung tóe xuống nước bao nhiêu thứ trước khi Jen hay tôi phát hiện ra âm mưu của nó.

Đáng lý ra tôi phải biết có chuyện gì mờ ám từ hồi chiều, khi con bé sẵn sàng đồng ý xuống nhà ngủ trưa mà không vùng vằng hay cự nự gì. Tôi nghĩ thật nhẹ nhõm khi thực sự có được một chút thời gian riêng tư mà không hề nghi ngờ gì về thái độ hợp tác của con bé vào giờ ngủ trưa bình thường vốn náo loạn.

Nhưng chắc chắn là tôi chưa vào tắm vội lâu quá một phút trước khi nghe tiếng nước té om sòm. Hé mắt trông ra, tôi phát hiện con bé đã tống đầy xuống bồn cầu toàn những vật dụng quan trọng của mình.

NGÀY 400

Đêm qua quả là một đêm tuyệt vời – tôi đi ngủ sớm và ngủ suốt đêm. Tuy nhiên, sáng nay khi tôi hỏi Jen vì trông mệt mỏi thế, cô ấy đột nhiên bực mình một cách khó hiểu với tôi và vừa hậm hực ra khỏi nhà vừa nói gì đó đại loại là: “Sao anh không phụ trách giờ đi ngủ tuần này đi nếu anh nghĩ nó dễ như thế?”.

Được, thế thì tin tốt cho Jen là tôi đã hiểu ra vấn đề ngay khi đặt Alice Bee vào nôi tôi nay. Thay vì ngủ ngay như người ta, con bé lập tức bắt đầu gào thét và đòi tẩu thoát.

Jen sẽ hạnh phúc lắm khi tôi nói với cô ấy về thủ tục đi ngủ mới mà tôi phát triển để xử lý thái độ thiếu hợp tác của Alice Bee. Trang bị tai nghe chống ồn, một cốc trà cúc và đọc cuốn sách về câu chuyện tình tuyệt nhất từ trước tới nay, tôi thấy mình có thể hoàn toàn phớt lờ tất cả những thứ khiến tôi phân tâm và nhanh chóng thiếp đi bên cạnh nôi.

NGÀY 407

Jen muốn tôi bắt đầu giúp đỡ thêm cả những việc vặt trong nhà nữa. Kỳ vọng được đặt vào tôi không chỉ là “nhặt quần áo dưới sàn của tôi lên” và “dội toa lét”, giờ cô ấy lại còn bảo tôi rằng cô ấy không có thời gian cắt cỏ trong vườn và là quần áo, và rằng tôi cần quyết định mình sẽ đảm nhiệm việc nào trong mấy việc đó. Chuyện này sẽ ăn lạm nghiêm trọng vào sinh hoạt hàng ngày của tôi nếu tôi không nghĩ ra cách nào đó.

NGÀY 414

Ngập ngụa trong đồng việc vặt hóa ra lại không phiền hà đến thế. Cái sân nhìn có vẻ rất biết ơn bàn tay cắt xén của Jen, tôi vẫn được đọc trang thể thao nhờ có Alice Bee giúp đỡ việc là quần áo.

NGÀY 419

Alice Bee thấy quảng cáo trên ti vi về một loại búp bê nào đó đi kèm với mấy cái kéo mà người ta có thể dùng để cắt tóc cho búp bê – dành cho trẻ bốn tuổi trở lên. Con bé rất muốn có món đồ chơi đó, nhưng Jen nói dứt khoát với con bé là nó chưa đủ lớn. Tim tôi tan nát khi thấy Alice kêu khóc vật vã, nhưng luật của Jen là luật trời.

Suốt cả tuần, Alice Bee liên tục nài nỉ chúng tôi cho nó tập sử dụng kéo, nhưng mẹ con bé rất kiên quyết trong việc này. Ngay cả sáng nay, khi Jen đang ra ngoài cắt cỏ, cô ấy vẫn nói rõ ràng với tôi: “Đừng cho Alice chơi với kéo nhé!”

May quá, tôi đã nghĩ ra được một giải pháp thiên tài làm hài lòng cả nỗi ám ảnh cắt tóc của Alice Bee lẫn chỉ thị của Jen. Tông đơ nhất định không phải là kéo và đằng nào tôi cũng cần phải cắt tóc vì Jen đã yêu cầu tôi phải thật bảnh bao cho lễ hội khiêu vũ của quân đội đêm nay.

NGÀY 428

Tôi luôn gặp rắc rối vì bày bừa trong bếp, ngay cả khi đó không phải là lỗi của tôi.

Hôm nay là một ví dụ hoàn hảo. Trên đường ra cửa đi chạy, Jen bảo tôi để mắt tới Alice Bee. Tất nhiên, việc Jen ra khỏi nhà trong 45 phút luôn luôn có nghĩa là tôi được ăn sáng với kem, thế nên tôi chạy ngay vào bếp để kiểm tra tủ lạnh. Xin thề, tôi chỉ thò đầu vào đó 30 giây, nhưng khi quay lại với kem cầm trong tay, tôi phát hiện ra Jen đã trở về sớm và đang đứng ở ngưỡng cửa, tay bịt miệng, căn bếp đã bị xói tung còn Alice Bee thì đang bình thản ngồi chơi xếp hình trong phòng khách. Tôi hoàn toàn không hiểu thực sự chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi vẫn phải dành cả buổi sáng để dọn bếp.

NGÀY 434

Chiếc thang gấp không biết để ở đâu cộng với việc Jen khẳng định là hôm nay tôi phải thay toàn bộ bóng đèn cháy trong nhà đã giúp tôi trả lời câu hỏi: “Cần bao nhiêu người nhà Engledow để thay một cái bóng đèn?”

NGÀY 442

Hóa ra họ hàng cả bên nội và bên ngoại đều thực sự muốn Alice Bee trở thành tay lái xe đua. Họ hàng ở California của con bé gửi cho cả đại gia đình chúng tôi phụ tùng hiệu Mr Horsepower mới toanh vào tất cả các dịp Giáng sinh và năm nay họ hàng ở Texas của con bé mang cho chúng tôi một bộ xe công chúa tương thích.

Tôi quyết định đã đến lúc xem xem liệu Alice Bee thực sự có những tố chất cần thiết để trở thành một tay đua thành công hay không, thế nên chúng tôi tạo ra một cuộc đua 500 vòng quanh quầy bếp.

Rủi thay, cuộc đua bị đình lại ở khoảng mốc vòng thứ 50, khi chúng tôi phát hiện ra Bà Mẹ Tuyệt Vời Nhất Thế Giới đã vội vã nốc sạch chai sâm panh mừng chiến thắng.

NGÀY 462

Sau giải đấu Quay bếp 500, Alice Bee trở nên hứng thú với lái xe. Đây là một tin tốt với tôi, vì giờ con bé dành hàng vài giờ đồng hồ mỗi ngày trên xe, cho tôi có thêm nhiều thời gian đọc báo thể thao.

Sáng nay, tôi nghe một tiếng va chạm lớn từ phòng khách. Thì ra Alice Bee thử lái xe xuống cầu thang, hậu quả là một vết cắt dài và sâu phía trên mắt trái con bé.

Vì 911 không còn trả lời các cuộc gọi của tôi nữa (chuyện dài lắm), tôi tự mình giải quyết vấn đề và nhanh chóng gom góp đồ khâu vá của Jen lại.

Điều tuyệt vời ở núm vú cao su chảy chậm ư? Nó kiểm soát hoàn hảo lượng rượu whiskey để giữ cho trẻ bình tĩnh trong quá trình phẫu thuật. 5 phút sau, Alice Bee lại khỏe như bình thường và vẫn đủ tỉnh táo để vượt qua bài kiểm tra lượng cồn trong hơi thở trước khi trở lại sau bánh lái.

NGÀY 469

Sáng nay Jen yêu cầu tôi phải hoàn thiện cái hiên mà tôi đã bắt đầu xây từ hồi chúng tôi mới cưới. Tôi không biết vấn đề của cô ấy là gì – tám năm là khoảng thời gian hoàn toàn hợp lý cho một dự án tầm cỡ như thế.

Tôi đoán một phần vấn đề ở đây là tôi luôn luôn né tránh nện búa vào các thứ, chủ yếu là bởi vì bất cứ việc gì cần cả hai tay cũng đều bất khả thi trong khi cầm một tách cà phê. Dù sao, bây giờ khi đã có Alice Bee bên cạnh để giúp tôi bắt đầu việc đóng đinh, chẳng mấy chốc mà tôi sẽ có thể làm xong cái hiên.

NGÀY 470

Lễ Phục sinh! Một trong những kỳ lễ yêu thích của tôi – thỏ kẹo dẻo, trứng nhân kem, kẹo viên mềm, sô cô la thơm ngon tuyệt hảo. Tôi lúc nào cũng háo hức xem Jen (à ý tôi là Thỏ Phục sinh) sẽ mang cho tôi cái gì.

Tưởng tượng xem sáng nay tôi đã ngạc nhiên thế nào khi nhảy xuống nhà chỉ để khám phá ra năm nay Thỏ Phục sinh đã quyết định cho Alice Bee tất cả chỗ kẹo. Còn tôi chỉ có một quả trứng kem, kèm một mẩu ghi chú không được tinh tế lắm: “Chúc mừng lễ Phục sinh, gửi Thỏ Bụ Bẫm của em”.

Rủi thay, tôi đã thuyết phục Alice Bee rằng con bé cần ai đó “kiểm tra” tất cả số kẹo để đảm bảo là con bé ăn vào không sao. Theo lời tôi nói với con bé thì không bao giờ là quá cẩn thận với mấy quả trứng được một con thỏ biết đẻ trứng mang tới cả.

NGÀY 477

Cuối tuần này chúng tôi đi cắm trại gia đình lần đầu tiên, đây là cơ hội hoàn hảo để Alice Bee và tôi thắt chặt tình cảm cha con.

Để kỉ niệm trải nghiệm mới mẻ này, tôi quyết định rằng cuối cùng cũng đã đến lúc để Alice Bee tự nhóm lửa và nấu ăn trên ngọn lửa không che chắn. Dù con bé nài nỉ tôi làm bánh kẹp cỡ lớn, chúng tôi vẫn quyết định làm các lát bánh có kích cỡ phù hợp hơn nhiều cho nỗ lực đầu tiên của con bé.

Tôi phải thú nhận có một đôi giọt nước trong mắt khi con bé đặt lên đĩa của tôi chiếc bánh kẹp đầu tiên, cháy đen đến hoàn hảo. Nhưng chắc hẳn là do đám khói.

NGÀY 481

Jen lại đi công tác xa. Lời cuối cùng cô ấy nói với tôi trước khi nhảy lên taxi là: “Lần này đừng quên cho mấy con mèo ăn nhé”. Bây lâu nay tôi vẫn tưởng Elliott và Katjie sống nhờ thằn lằn, chuột và chim non cơ đấy.

NGÀY 482

Sau khi hầu như không chợp mắt vì tiếng mèo gào thảm thiết và tiếng kêu khóc đòi “bột ngũ cốc” ngoài cửa phòng ngủ, cuối cùng tôi cũng phải lết khỏi giường, dù mới chỉ có 10 giờ sáng. Bất chấp sự thật là mấy cái tiếng meo meo với i eo đó gần như khiến óc vỡ tung, tôi cũng nhanh chóng đổ đầy bát của mỗi đứa và cuối cùng cũng được ngồi xuống thưởng thức một tách cà phê.

Chỉ sau khi Alice Bee bắt đầu nhè ra và nói: “Con không chích!” thì tôi mới nhận ra thức ăn cho mèo và đồ ăn cho trẻ giống nhau cả về hình dạng, kích thước và cấu trúc đến thế nào.

NGÀY 483

Được rồi, giờ tôi xử lý việc này một cách khoa học rồi. Các nhãn được dán vào cả ba bát đã khiến thú tặc cho ăn hàng ngày nhẹ như gió thoảng.

NGÀY 490

Tôi vẫn luôn mơ về việc làm món chuối đốt⁽¹⁾ rượu tại nhà, nhưng chưa bao giờ thử cả – chủ yếu vì việc châm lửa, rất giống với đóng đinh, cần cả hai tay trong một khoảng thời gian không ngắn, hạn chế nghiêm trọng việc uống cà phê của tôi.

Tuy nhiên, giờ khi Alice Bee đã có kinh nghiệm nấu ăn trên ngọn lửa mở và không lạ gì cảm giác say túy lúy nhờ có ca phẫu thuật tại nhà của chúng tôi, tôi nghĩ cuối cùng chúng tôi cũng đã sẵn sàng để tự làm món cao lương mỹ vị này rồi. Mặc dù con bé chưa bao giờ được nếm rượu rum, Alice Bee thích chuối và đường nâu, thế nên tôi chắc chắn con bé sẽ phát cuồng lên khi thử món này.

NGÀY 498

Tôi qua Jen lại bắt gặp Alice Bee đang chơi với máy nướng bánh. Sau 30 phút lên lớp về việc tôi đã “trẻ 10 tháng” so với lời hứa sửa sang lại đồ đạc để ngôi nhà được an toàn với trẻ nhỏ, Jen kết thúc bằng cách chỉ thị cho tôi, tôi thiểu nhất cũng phải dạy được Alice Bee rằng máy nướng bánh không phải là đồ chơi.

Ghi tâm chỉ thị của Jen, sáng nay tôi cẩn thận chỉ cho Alice Bee cách cắm máy nướng bánh vào ổ điện, dẫn dắt cho con bé cách bỏ bánh mì vào và thậm chí làm thế nào để phết bơ ngon nghẻ lên mỗi lát bánh khi nó nảy lên khỏi máy.

Tôi thấy con bé thích thú với quá trình này, nhưng tôi không biết vì lẽ gì nó lại coi công việc này nghiêm túc như thế. Hóa ra, nghi thức kiểm soát chất lượng của con bé yêu cầu nó phải kiểm tra mỗi miếng bánh trước khi đặt lên đĩa. Tôi hoàn toàn không biết nó lấy đâu ra cảm hứng để làm điều đó.

NGÀY 504

Hôm nay, tôi quyết định là đã đến lúc nhắc nhở Alice Bee rằng quyền lực của tôi xứng đáng được con bé tôn trọng. Vì một trong những bộ phim con bé yêu thích nhất của Sly Stallone là Over the Top, tôi phát hiện ra đấu vật tay là cách hoàn hảo để thể hiện quan điểm này. Tôi xin hân hoan báo cáo rằng tôi thắng ba trong năm hiệp, buộc Alice Bee phải bắt đắ dĩ thừa nhận bố con bé vẫn là số một.

Tôi đã phấn khích vì chiến thắng của mình đến nỗi vẽ ra một biểu đồ chuỗi quyền lực trong nhà, với tôi ở trên đỉnh. Tôi không nghĩ Jen thực sự hiểu tôi vừa vẽ ra cái gì, vì cô ấy cứ liên tục quay ngược nó lại mỗi khi tôi mang nó ra khoe.

NGÀY 527

Jen cuối cùng cũng đã phát ngán lên vì phải mua đồ mới mỗi lần Alice Bee và tôi là quân áo, vì thế chúng tôi đổi việc vặt trong nhà và tuần này tôi chịu trách nhiệm cắt cỏ.

Từ trải nghiệm tuổi thơ thảm khốc của mình, tôi biết rằng máy cắt cỏ chạy bằng xăng tuyệt đối không phải thứ một con người tám tháng tuổi có thể vận hành an toàn, thế nên tôi thật lòng nhẹ nhõm khi khám phá ra rằng chiếc máy cắt cỏ của chúng tôi thực ra hoạt động bằng điện. Alice Bee đã vận hành các thiết bị điện cả tháng trời nay rồi, vì thế điều khiển thiết bị này chắc không làm khó con bé lắm.

Hôm nay trời khá nóng và Alice dành phần lớn buổi sáng than thở với căn nhà. Cuối cùng, tôi nằm xuống bãi cỏ và bảo con bé tôi sẽ không cho nó tí sữa nào hết cho đến khi nó cắt cỏ cho tử tế. Rốt cuộc, con bé khiến khoảng sân trông thật là tuyệt mỹ, nhưng trước đó tôi đã kịp sử dụng chút sữa cuối cùng để pha cà phê mát rồi. Tôi nghĩ hôm nay Alice Bee đã học được một bài học quý báu về tầm quan trọng của việc hoàn thành nhiệm vụ đúng lúc.

NGÀY 532

Tuần trước tôi để ý thấy Alice Bee thực sự bắt đầu ướm oải sau buổi cắt cỏ. Tôi biết Jen vẫn luôn nói về việc “thay thế chất điện giải” sau mỗi lần tập thể dục, nên có lẽ đây là điều tôi cần cân nhắc cho Alice Bee sau các buổi làm vườn trong tương lai.

Tôi không chắc lắm chất điện giải là cái gì, nhưng tôi đã nghe nói rằng những người khỏe mạnh uống cái gì đó gọi là “sinh tố”, nên tôi nghĩ bắt đầu từ đó sẽ là một ý hay. Tìm kiếm nhanh trên mạng, tôi biết rằng sinh tố chỉ là một đồng hoa quả được ném vào máy xay, có vẻ như là một món đồ uống giải sầu tuyệt hảo cho một đũa nhóc phát cuồng vì nổi ám ảnh hoa quả. Thêm nữa, dạy con bé cách dùng máy xay lần đầu tiên chắc sẽ vui lắm với cả hai bố con.

Tôi đã nghĩ những vết màu tím mới trên trần nhà sẽ điểm thêm một đốm màu xinh xắn trong nội thất của chúng tôi, nhưng Jen gần như không hề thích thú với kết quả này như Alice Bee và tôi.

NGÀY 539

Một tin khủng khiếp – cốc cà phê yêu thích của tôi biến mất! Tôi đã tìm khắp mọi nơi và dường như không thấy nó đâu cả.

Tình hình còn tệ hơn khi Alice Bee kéo nheo suốt cả buổi sáng vì bị đau dạ dày, nên tôi sẽ phải hoãn cuộc tìm kiếm lại cho đến khi tìm ra con bé bị làm sao. Gần đây nó làm rất nhiều sinh tố, vậy nên tôi đoán chắc chỉ là do con bé uống phải hoa quả hỏng thối.

Tôi đoán tin vui duy nhất là cuối cùng tôi cũng sẽ được dùng thử bộ chụp tia X tại nhà mới toanh mà tôi đặt hàng trên chương trình quảng cáo thương mại tối qua. Lúc đó Jen đã chế giễu tôi, nhưng cuối cùng cô ấy sẽ nhận ra rằng mình đã sai khi nó bắt đầu tiết kiệm cho chúng tôi một khoản tiền khám bác sĩ kha khá.

NGÀY 546

Hôm nay là Ngày của Cha! Alice Bee khiến tôi bất ngờ bằng cách làm bữa sáng tại giường! Bánh kếp, si rô lá phong, thậm chí cả một bình cà phê ngon lành – con bé thực sự tận dụng tất cả những điều tôi dạy nó trong tám tháng qua.

Chỉ sau khi tôi đã no căng vì bữa sáng, Alice Bee mới đưa cho tôi tấm thiệp do Jen viết: “Chúc mừng Ngày của Cha. Chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng là chuyến đi một năm tới Seoul của em bắt đầu vào hôm nay, nghĩa là anh sẽ đã được thăng tiến một cấp trong chuỗi quyền lực gia đình. Xin chúc mừng và chúc may mắn!”

Thế nên, yeah. Ngày của Cha là nhất.

NGÀY 555

Chín ngày kể từ khi Jen đi vắng đã chính thức đánh dấu quãng thời gian dài nhất mà Alice Bee và tôi sống xa Jen, nhưng tôi nghĩ chúng tôi đang làm khá tốt. Hôm qua hai cha con làm món sườn. Và chúng tôi làm món sườn hôm kia... và hôm trước nữa... và hôm trước hôm đó... và hôm trước đó nữa... và hôm trước nữa... và hôm trước nữa... và hôm trước nữa...

Chúng tôi đang có mối gắn bó tình cha con thực sự quý báu – thật dễ chịu khi thấy rằng Alice Bee thích thịt nướng không thua gì bố nó.

NGÀY 566

Trong tất cả những nhiệm vụ tôi phải tiếp quản khi Jen đi vắng, không có nhiệm vụ nào khó khăn hay thách thức hơn mặc đồ cho Alice Bee chuẩn bị tới trường. Mặc quần áo cho một đứa nhóc 24 tháng tuổi cứng đầu liên tục ngo nguậy không khác gì đổ muối vào lọ đựng qua mấy cái lỗ trong khi đang trông chừng trên boong một con tàu giữa trận cuồng phong, xung quanh là một toán khí gào thét chí chóc hồng xé tan quần áo trên người bạn.

Trận chiến ý chí hàng ngày này thường dẫn tới những khác biệt sáng tạo giữa hai bố con chúng tôi. Ví dụ, tôi nghĩ con bé nên mặc quần áo tới lớp mẫu giáo. Trái lại, Alice Bee nghĩ quần áo chỉ dành cho những đứa đàn độn. Tôi nghĩ con bé phải đi hai chiếc tất (mỗi chân một chiếc), Alice Bee cho rằng một chiếc là nhiều rồi. Tôi mua chuộc con bé bằng bất cứ món đồ ngọt nào nó thích, nó hậm hực cho tôi chọn một món đồ cho nó mặc và rồi nó sẽ được chọn những thứ còn lại.

WORLD'S BEST
FATHER

WT 56
LOT L5-83J058-007

NGÀY 574

Tôi vẫn luôn rất cẩn thận đảm bảo mình để đảm bát đĩa bản vào bồn rửa – tôi biết là phải làm như thế thì chúng mới sạch được. Tôi cũng rất cần cù dạy Alice Bee làm như thế, bởi vì mẹ con bé không có nhà để mà theo đuôi nó nhặt nhạnh. Điều kỳ cục là cả hai bố con đều rất tập trung vào việc này từ khi Jen đi Seoul, nhưng mỗi sáng khi chúng tôi thức dậy, đảm bát đĩa lại vẫn ở trong bồn, bản hơn bao giờ hết.

Khi tôi kể hiện tượng này cho Jen qua một cuộc trò chuyện video trên mạng hôm qua, cô ấy trợn mắt: “Chính xác thì anh nghĩ làm thế nào mà đảm bát đĩa ấy lại trở nên sạch sẽ và được cất đi sau khi anh bỏ chúng vào bồn?”. Tôi đã hy vọng cô ấy sẽ thực sự trả lời câu hỏi đó, nhưng hẳn là kết nối có vấn đề bởi vì màn hình tắt phụt còn cô ấy thì không trả lời bất cứ lần nào tôi cố gắng kết nối với cô ấy nữa.

Trời phù hộ, trong khi đang chơi dưới bồn sáng nay, Alice Bee phát hiện ra cái có vẻ như là dụng cụ rửa bát. Alice Bee phụ trách cọ rửa, bố phụ trách kiểm soát chất lượng – chúng tôi tạo thành một nhóm tuyệt vời.

NGÀY 588

Đầu tuần này, Alice Bee cược với tôi rằng tôi không thể thực hiện động tác “grand-jeté”⁽¹⁾ – người chiến thắng sẽ được năm cốc hoa quả hoặc năm đêm không quấy vào giờ ngủ. Mặc dù lúc đó không biết con bé đang nói về cái gì, tôi lập tức nhận cược; từ khi Jen đi, thủ tục giờ đi ngủ hàng đêm của Alice Bee bao gồm hàng tiếng đồng hồ quấy đập, gào thét rồi tới nức nở – và Alice Bee hành xử cũng tệ không kém.

Hóa ra cái grand-jeté này là một trò phức tạp trong ba lê. Tôi biết mình cần phải trang bị cho tử tế và chuẩn bị sẵn sàng, thế nên tôi mua một cuốn cảm nang hương dẫn hoàn hảo và một bộ đồ múa ba lê.

Mấy động tác múa ba lê này không dễ như tôi tưởng, nhất là tôi lại hơi bị quá khổ. Tin tốt là Alice Bee giờ có chiều cao hoàn hảo để hỗ trợ tôi luyện tập. Bớ năm đêm không quấy, ta đến đây!

NGÀY 593

Tôi quyết định đã đến lúc Alice Bee bắt đầu thành thực một môn thể thao. Và chỉ trong bốn năm từ giờ cho tới Thế vận hội Rio, Alice Bee thực sự cần phải vượt qua được nỗi sợ độ cao nếu con bé muốn có bất cứ cơ hội nào lọt vào đội lặn Thế vận hội năm 2016.

NGÀY 595

Khi Jen biết về vụ tôn nước vì chúng tôi tập lặn, cô ấy cấm tôi không được cho Alice Bee tập lặn trong nhà nữa. Chúng tôi sẽ phải tìm ra một môn thể thao khác để Alice Bee thành thạo vì trung tâm lặn ở địa phương cho rằng Alice Bee còn “quá trẻ” để thực hiện cú nhảy từ trên cao.

NGÀY 600

Chúng tôi có môn thể thao mới rồi! Đầu tuần này, trong lúc đang chơi trong hầm ngầm, Alice Bee phát hiện ra một bộ tạ và giờ chúng tôi đã luyện tập động tác cử đẩy trong môn cử tạ tới ngày thứ năm rồi. Tôi khá chắc là Jen sẽ yêu thích môn này. Tôi không cần phải bỏ ra chút tiền nào từ tài khoản chung để tài trợ cho con bé, và vì không có liên quan gì tới nước, mấy cái sàn gỗ cứng của chúng tôi sẽ không phải chịu thêm thiệt hại nào nữa.

NGÀY 614

Vào giờ đón trẻ ở trường mẫu giáo ngày hôm nay, một trong các giáo viên đã cực kỳ phiền lòng thông báo với tôi rằng Alice Bee lặp đi lặp lại cách diễn đạt “đồ cục phân” trong suốt giờ chơi và thậm chí còn gọi một trong các cô giáo của mình là “mẹ khi”. Nhìn tôi với ánh mắt buộc tội, giáo viên này gợi ý rằng vì lợi ích tốt nhất cho Alice Bee, chúng tôi nên cùng nhau lập ra “lọ chửi thề”⁽¹⁾ ở nhà.

Chưa bao giờ nghe nói về cái “lọ chửi thề” này, tôi phải lên mạng tra cứu. Hóa ra đây là một dạng khái niệm mà công dân Thời đại Mới sáng tạo ra mấy năm gần đây để khiến cha mẹ khỏi chửi thề trước mặt con cái mình. Chết tiệt! Cả thời tuổi trẻ tôi phải súc miệng bằng xà phòng vì chửi thề và giờ lúc trưởng thành thì phải trả tiền phạt cho con mỗi lần tôi rửa xả ấy hả? Mẹ khi, điều này thật quá bất công.

NGÀY 634

Jen không ngừng hối thúc tôi rèn luyện thân thể nhiều hơn những lúc cô vắng nhà và hôm nay là ngày tôi quyết định bắt đầu chế độ tập luyện của mình. Alice Bee rất hay chơi ở dưới tầng hầm, sáng nay con bé nhắc tôi là có một chiếc máy tập đạp xe ở dưới đó. Có vẻ hoàn hảo đây – tôi không cần phải bỏ thêm một đồng nào vào chương trình luyện tập mà chúng tôi đều biết tôi sẽ chỉ tham gia vài tuần cho tới khi Jen quên mất vấn đề đó.

Tôi chưa từng lường trước Alice Bee đã phát triển đến thế nào – giờ con bé đã đủ lớn để thực hiện vai trò một người bạn tập hoàn hảo. Chúng tôi không chỉ đạp 15 dặm một ngày, tôi thậm chí còn có thể thưởng thức vài miếng gà rán nổi tiếng của Alice Bee và ly bia ngon lành trong lúc tập. Có lẽ cuối cùng tôi đã tìm ra được lịch tập hàng ngày mà tôi có thể tuân thủ, còn Jen thì chắc chắn sẽ ấn tượng lắm bởi số dặm mà tôi sẽ đạt được trên đồng hồ đo.

NGÀY 64I

Mấy tuần vừa rồi, đêm nào bánh quy của tôi cũng biến mất một cách bí ẩn khỏi lọ đựng. Sáng nay, cuối cùng tôi cũng chấp ghép được tất cả lại với nhau trong lúc đọc bản tin cảnh sát khu vực. Tôi rất thất vọng khi biết được là cảnh sát vẫn không có manh mối nào về kẻ đạo tặc trong khu. Hắn vẫn tự do hoành hành. Và lúc đó tôi sực nghĩ ra – chính là tên kẻ trộm ăn cắp bánh quy của tôi!

Sau khi dành hơn năm tiếng đồng hồ vô vọng ở đồn cảnh sát cố gắng giải thích giả thuyết của mình với bất cứ ai chịu lắng nghe, tôi đã quyết định tự mình giải quyết vấn đề bằng cách tìm kiếm đầu mối để củng cố cho giả thuyết của mình. Tôi hơi ngạc nhiên khi Alice Bee không muốn đi cùng tôi tới đồn cảnh sát, nhưng tôi chắc con bé sẽ rất tự hào về bố mình khi tôi thu thập đủ chứng cứ để tống tên trộm đó vào tù vĩnh viễn.

NGÀY 648

Giấu biệt tôi, mấy tháng nay Alice Bee đã bí mật đăng ảnh gia đình lên mạng. Hóa ra, mấy tuần nay các tấm hình lại lan ra rất nhanh và đã được cả thế giới chiêm ngưỡng.

Mọi chuyện trở nên điên rồ đến nỗi đầu tuần này Alice Bee và tôi còn được mời xuất hiện trên chương trình Today. Gặp Matt và Savannah thật quá tuyệt, nhưng pha lên hình của chúng tôi đã bị phá hỏng vì Alice Bee liên tục đòi trốn khỏi sân khấu trong thời gian phát sóng trực tiếp.

Giờ khi chúng tôi đã an toàn ở nhà, xa khỏi thành phố New York, tôi đang bắt Alice Bee xem lại đoạn băng ghi hình hành động của con bé và viết một bài luận 500 từ về việc làm thế nào để cư xử cho đàng hoàng trên truyền hình quốc gia.

NGÀY 655

Kể từ khi Alice Bee ra đời, tôi đã cắt giảm đến choáng váng thời gian dành để tụ tập với những người bạn sành điệu hơn (không trẻ con) của mình. Thay vào đó, giờ tôi dành phần lớn thời gian rảnh cho những “ngày đi chơi” của Alice Bee.

Ngày đi chơi chán chết. Cuối cùng bọn trẻ con thể nào cũng hoặc là lờ tít nhau hoặc đánh nhau và ở đó chẳng bao giờ có người sành điệu nào (không trẻ con) để nói chuyện cùng cả.

Tin tốt là tôi đã vạch ra một kế hoạch thay đổi tất cả những điều này: Câu lạc bộ Chiến đấu Ngày đi chơi! Vì hiển nhiên là ngày đi chơi sẽ dẫn tới tâm trạng khó chịu ở mức độ nào đó, thế thì tại sao lại không kiếm chút tiền và làm cho mọi chuyện thú vị hơn chứ?

Giờ khi Alice Bee bắt đầu thấy chán và gây sự đánh nhau, thay vì xin lỗi các bậc phụ huynh khác, tôi có thể đưa tiền cho họ. Và quan trọng nhất là, bạn bè sành điệu của tôi cũng bắt đầu đến thăm.

NGÀY 663

Sở thích đóng kịch giả vờ của Alice Bee không thể xuất hiện vào thời điểm tốt hơn. Con bé lúc nào cũng muốn đóng vai “cửa hàng” và tôi cần ai đó để chăm sóc chân cho mình trong lúc Jen không có nhà.

“Cửa tiệm chăm sóc chân” có lẽ là trò chơi hay nhất tôi từng phát minh ra. Không chỉ có dịch vụ cực kỳ cần thiết, tôi còn có thể chi trả cho dịch vụ nói trên bằng tiền giả vờ. Hoàn hảo về mọi mặt.

Hôm nay là lần đầu tiên con bé thử trò này và phải nói rằng, con bé giải quyết rất tốt đám chai chân của tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn hơi lăn tăn về lựa chọn sơn móng của nó.

NGÀY 669

Một trong những mặt tệ nhất của việc nuôi con một mình là giờ đây tôi hoàn toàn tuyệt đối thiếu thời gian cho bản thân. Như thể là Alice Bee có giác quan thứ sáu – khả năng thần kỳ nhận ra ngay lập tức nhu cầu cần ở một mình của tôi và trực giác của bò câu đưa thư – như kỹ năng xác định vị trí chính xác của tôi chẳng hạn.

Ngay cả các chuyến vào “phòng đọc” hiếm hoi mỗi sáng của tôi cũng không thể tránh khỏi bị ngắt quãng bởi tiếng dậm chân trên sàn nhà và tiếng hét: “Bố, con phải đi BOW NOW!”. May thay, các bài học về chia sẻ của tôi bắt đầu phát huy tác dụng, Alice Bee cực kỳ thỏa mãn khi được giải quyết “công việc” ở tầng trên.

NGÀY 69I

Tôi yêu mùa thu: giải bóng bầu dục các trường đại học, không khí khô hanh tuyệt vời, những sắc màu xinh đẹp của cây cối...

Điểm trừ duy nhất là cỏ đẫm lá khô – thường thì Jen vẫn lo việc đó trong khi tôi xem bóng bầu dục, nhưng năm nay thì cô ấy không có ở đây. May thay, giờ tôi đã có người giúp việc bé nhỏ để giúp đỡ những hoạt động như thế.

Hôm nay Alice Bee cực kỳ hào hứng khi chúng tôi tìm được một cái cỏ vừa cỡ trẻ em ở cửa hàng dụng cụ và con bé đã có khoảng thời gian vui vẻ vun đống lá to đùng. Con bé có hơi bực mình vì một vài đống lá hấp dẫn của nó bị bố nhảy lên vào giờ nghỉ giữa hiệp, nhưng tất cả đều là một phần trong vẻ đẹp của mùa thu.

NGÀY 701

Lễ Tạ ơn đến rồi, sắp đến lúc chuẩn bị và ăn ngấu nghiến cả đồng gà tây. Alicee Bee đã quấy rầy tôi cả mấy tuần trời để đòi thử làm gì đó khác với món gia cầm hun khói truyền thống, cuối cùng tôi đầu hàng và cho phép con bé chi tiền tiêu vặt vào món gà tây rán mới. Kenneth, ông anh trai thô lỗ ở Texas của tôi năm nào cũng làm món này. Nó có thể khó tới đâu được chứ?

Alice Bee đã chuẩn bị chảo rán khá tươm tất trong lúc tôi đang xem bóng bầu dục trên ti vi, nhưng như mọi khi, sự tập trung chú ý vào tiểu tiết của con bé hơi kém – nó không chỉ quên đổ đầy chảo dầu lạc, mà ban nãy tôi còn bắt gặp con bé đang cố rã đông con gà tây. Ai chả biết cách tốt nhất để giữ nguyên hương vị là thả con gà đông lạnh trực tiếp vào dầu đang sôi sùng sục.

NGÀY 701, PHẦN 2

Ok, Alice Bee đã đúng. Đáng ra chúng tôi phải rã đông con gà trước. Làm sao tôi biết được là cho nước vào lửa dầu sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra? May quá, Alice Bee đã dùng dụng cụ dập lửa rất khéo và nhanh nhẹn né được ngọn lửa bùng lên.

NGÀY 726

Hai hôm nữa chúng tôi sẽ đi Seoul thăm Jen! Alice Bee thực sự háo hức và gợi ý rằng hai bố con nên làm một cái gì đó thật nghệ thuật làm quà cho mẹ.

Sau nhiều tranh cãi, cuối cùng chúng tôi cũng quyết định chọn tranh cát lấp lánh để vẽ chân dung tự họa. Tôi phải nói rằng tôi hơi lo lắng là sự tự tin của Alice Bee có thể bị tổn thương khi tôi cho ra mắt tuyệt tác của mình. Ý tôi là, chắc chắn Jen sẽ giả vờ thích bất cứ cố gắng trẻ con nào mà Alice Bee xoay xở thể hiện được trên tấm vải vẽ, nhưng động đến việc thực hiện các dự án nghệ thuật thì ít ai bì kịp tôi và tôi thì là bậc thầy về keo lấp lánh rồi.

NGÀY 728

Hôm nay Alice Bee và tôi tới Seoul, Jen đón chúng tôi ở tận sân bay. Khi tôi hỏi cô ấy có chắc là đủ chỗ trong căn lều Quân sự của cô ấy cho cả tôi và Alice Bee không, cô ấy đã nhắc tôi rằng cô ấy không được cử đến Bệnh viện dã chiến 4077 và rằng chúng tôi sẽ ở trong căn hộ với đồ đạc hiện đại ngay trung tâm quận Itaewon.

Dù rất hào hứng được gặp mẹ và biết rằng chúng tôi sẽ có mái nhà thực sự trên đầu, Alice Bee vẫn không khỏi thất vọng về địa điểm của căn hộ – tôi nghĩ con bé âm thầm hy vọng chúng tôi sẽ ở quận Gangnam, nơi bắt nguồn điệu nhảy yêu thích của con bé.

NGÀY 734

Giáng sinh này, mẹ tôi gây bất ngờ ngoài mong đợi. Bà không chỉ tìm được cách gửi quà đến căn hộ của Jen ở Seoul mà còn ghi điểm bằng những món quà năm nay bà mua cho gia đình tôi.

Đầu tiên, mẹ mua cho tôi và Alice Bee mấy chiếc áo phông đồng bộ “tuyệt vời nhất thế giới” này. Hai bố con trông sẽ rất sành điệu khi đi quanh Seoul cùng nhau.

Jen, người rất khó chọn quà cho, ban đầu có vẻ ít hài lòng hơn với món quà của mình, nhưng rồi vui lên một chút khi tôi nhắc cô ấy rằng chẳng có gì nói “Con dâu tuyệt nhất thế giới” rõ ràng bằng một đôi tất ống mới cả.

NGÀY 735

Sau thất bại của Alice Bee trong nỗ lực lái xe xuống cầu thang hồi trong năm, Jen đã tịch thu chiếc xe, ra lệnh cho Alice Bee rằng con bé phải đợi đến khi lớn hơn đã.

Tìm tôi tan nát khi thấy Bee buồn bã đến thế nào vì không có xe, nhưng vì Jen đã nói với tôi cô ấy sẽ tịch thu xe của tôi nếu tôi đưa chìa khóa cho Alice, nên tôi đành bó tay. Để an ủi Alice Bee, chúng tôi tìm mấy đoạn phim Evel Knievel cổ điển trên mạng và con bé đã dành sáu tháng trời xem đi xem lại đến ám ảnh.

Tin thực sự tuyệt vời là Jen có vẻ như đã bị ảnh hưởng bởi tinh thần Giáng sinh, cô ấy mua cho Alice Bee một chiếc xe ba bánh chạy bằng năng lượng chân mới toanh – hoàn hảo để lái vòng quanh trên sàn nhà được sưởi nóng trong căn hộ ở Seoul. Alice Bee kéo tôi sang một bên và bảo tôi rằng ngay khi Jen đi làm vào thứ Hai, con bé muốn tôi giúp mấy trò mạo hiểm theo phong cách “Evel BeeNievel”. Thật không thể chờ nổi!

NGÀY 737

Tôi không nghĩ mình sẵn sàng chút nào để đối phó với vị cay trong thức ăn ở Seoul này.

Hôm nay chẳng hạn, khi tôi bảo Alice Bee nấu cho tôi bữa trưa, con bé nhanh nhẹn bố trí một bữa ăn từ các đồ trong tủ bếp của Jen: kimchi cay, ớt dài chấm sốt ssamyang và một bát mì đen Shin Ramyun.

Món nào cũng ngon, nhưng Jen khá phiền lòng khi cô ấy đi làm về thì phát hiện ra là chúng tôi đã thanh toán sạch sẽ số nước mà cô ấy uống trong cả một tuần.

NGÀY 738

Điều tuyệt nhất về căn hộ của Jen ở Seoul? Là bồn cầu sang chảnh với bao nhiêu đèn nhấp nháy và các nút bấm bí hiểm.

Điều tệ nhất về căn hộ của Jen ở Seoul? Là bồn cầu sang chảnh với bao nhiêu đèn nhấp nháy và các nút bấm bí hiểm.

NGÀY 743

Tôi qua Jen phát hoảng khi nhìn thấy Alice Bee đang ngồi trên bệ bếp bên cạnh chảo thịt bò nướng Hàn Quốc xèo xèo mà chúng tôi đang chuẩn bị cho bữa tối. Cô ấy còn nhất định không nghe khi tôi trấn an cô ấy rằng chúng tôi đã nấu như thế này ở nhà cả mấy tháng nay rồi.

Ban đầu tôi nghĩ cái luật mới độc đoán và không cần thiết này sẽ cản trở khả năng giúp đỡ chuẩn bị bữa ăn của Alice Bee, nhưng trong bữa sáng nay, cuối cùng tôi cũng hiểu logic của Jen trong việc cấm Alice Bee ngồi trên bệ bếp – chụp hút khói quả thật là chỗ an toàn hơn nhiều cho Alice Bee.

Sáng nay món trứng của chúng tôi có nhiều vỏ hơn bình thường, nhưng tôi chắc là chỉ mất một đôi bữa để con bé tìm ra cách hỗ trợ hiệu quả từ góc ngồi mới này.

NGÀY 744

Trong suốt thời gian chúng tôi ở Seoul, Jen và Alice Bee dành nhiều thời gian tập yoga với nhau. Mỗi ngày, hai mẹ con họ đều tụ tập và làm những tư thế kiểu động vật lạ lùng như “chó úp mặt”, trông có vẻ như không thể làm nổi, tôi chỉ nhìn thôi cũng đau cả lưng.

Thế nhưng sự nhiệt tình hiển hiện của Alice Bee dành cho môn này và thời gian quý báu mà con bé cùng Jen chia sẻ trong thói quen hàng ngày đã khơi gợi tính tò mò của tôi. Hôm nay tôi đã thận trọng đồng ý để Alice Bee thử dạy tôi vài động tác.

Hóa ra yoga cũng không khó đến thế. Đến cuối buổi học, tôi thậm chí còn phát minh ra mấy tư thế mới, bao gồm động tác sẽ sớm được đóng dấu thương hiệu của tôi – một tay bắt đom đóm.

NGÀY 747

Thủ tục giờ đi ngủ ở Seoul đã tỏ ra là thử thách còn ghê gớm hơn ở nhà. Không chỉ là hiện tượng chênh lệch giờ khiến Alice Bee khó chịu, mà còn là việc con bé chuyển sang giường cho bé gái lớn, có nghĩa giờ con bé có thể tẩu thoát tương đối dễ dàng.

Tôi nay thật khủng khiếp. Sáu lần đi bộ, ba lần ăn nhẹ, đọc bảy cuốn sách (bao gồm cả trọn vẹn tập đầu tiểu thuyết Trò chơi vương quyền) và Alice Bee vẫn không tỏ ra có bất cứ dấu hiệu nào là sắp ngủ cả.

Tôi đã hy vọng ít sữa ấm sẽ khiến con bé bình tĩnh lại, nhưng chúng tôi lại hết sữa. Tôi phát hiện ra một cái bình màu xanh đựng cái gì đó được gọi là makgeolli, tôi đoán là sữa trong tiếng Hàn Quốc. Tôi rót cho Alice Bee một bình đầy, và chẳng mấy chốc con bé lăn quay ra ngủ.

Về sau tôi biết được rằng makgeolli thực ra là đồ uống có cồn làm từ lúa mì và gạo lên men, thế nên trông có vẻ giống sữa. Giờ ngủ của Alice Bee từ nay trở đi sẽ nhẹ như cơn gió!

NGÀY 748

9:00 giờ sáng.

Những đêm muộn này đã lần nghiêm trọng vào thời gian đoàn tụ gia đình – với hội trực tuyến của tôi. Số quý Orc chúng tôi tiêu diệt được ít hơn hẳn (và chỉ một con rồng) từ khi tôi tới Seoul và một vài người khác trong tộc Elves đang bắt đầu càu nhàu.⁽¹⁾

Vì Jen đã cấm tôi không được dùng tới makgeolli lần nữa, tôi nghĩ mình sẽ thử xài đến một trong những đặc tính hay ho của căn hộ – hành lang mái vòm bao kính chạy quanh không gian sống. Nó lạnh hơn rất nhiều so với phần còn lại của căn hộ, nhưng lại cách âm hoàn toàn.

11:00 giờ đêm.

Hành lang mái vòm phát huy tác dụng thần kỳ cho việc “cắm trại ngoài trời” của Alice Bee. Mấy hộp nho khô, một bát nước sạch và một cái túi ngủ đã câu kéo được cho tôi thêm mấy tiếng “bò dưới ngực tối” mà không bị làm phiền.

NGÀY 751

Cuối cùng tôi cũng quen dần với vị cay của đồ ăn ở đây, tôi trở nên nghiện ngập khá nghiêm trọng món kimchi.

Chà, hôm nay tôi có một sự ngạc nhiên bí mật dành cho Alice Bee. Tôi mua về một hũ đựng kimchi mới tinh và mọi thứ chúng tôi cần để bắt đầu một mẻ kimchi tự làm thật lớn.

Alice Bee tỏ ra vô giá trong quá trình làm kimchi của chúng tôi. Con bé không chỉ tằm cải thảo và hành lá một cách điệu nghệ, tôi có thể giữ cho tay mình tránh hoàn toàn được cái mùi cực mạnh của nước mắm và cảm giác nóng rát do gochugar (bột ớt đỏ).

NGÀY 755

Đêm qua, Jen lại bắt đầu kêu ca với tôi về chuyện phải đảm bảo Alice Bee ăn hết rau vào bữa trưa. Và như thể đọc được suy nghĩ của tôi, cô ấy nhanh chóng nhắc tôi là kẹo viên mềm không thực sự là rau và, bất kể chính phủ Reagan có quyết sách gì hồi chúng tôi còn nhỏ thì tương cà chua cũng không được coi là một món phụ trong gia đình.

Tôi sẽ thừa nhận chắc là mình có hơi bị lơ là khi thúc ép thực hiện quy định này. Bữa trưa của Alice Bee kéo dài vô tận, nhất là khi có cái gì đó như đậu hạt – một món mà, vì kích thước và hình dạng hấp dẫn hoàn hảo của mình, thường xuyên tìm được đường chui vào mũi con bé thay vì vào miệng. Hơn nữa, một gã bận rộn như tôi nhất định không có thời gian biến mọi giờ ăn thành một trận chiến dinh dưỡng kéo dài một tiếng rưỡi đồng hồ.

Tin tốt là giờ tôi đã hoàn toàn kiểm soát được tình hình này. Cài đặt chương trình trò chuyện trực tuyến qua video vào tất cả các thiết bị sẽ dễ dàng cho phép tôi nâng kỹ năng làm cha của mình lên một tầm cao mới. Ngay cả khi đang cập nhật tình trạng hay kiểm tra tỉ số thể thao trên mạng, tôi vẫn đảm bảo được rằng Alice Bee ăn hết chỗ đậu của mình.

NGÀY 758

Bất cứ khi nào chúng tôi đi du lịch, Alice Bee cũng luôn luôn thể hiện quan điểm cố gắng trân trọng văn hóa địa phương.

Vì thế, thay vì hàng ngày mang cho tôi bình cà phê thứ tư như con bé vẫn làm hồi ở nhà, Alice Bee giờ khăng khăng là chiều nào chúng tôi cũng nên tôn vinh nghi lễ trà truyền thống của Hàn Quốc – con bé thậm chí còn mặc cả bộ hanbok (trang phục truyền thống của Hàn Quốc) trước khi bắt đầu buổi lễ.

Lúc đầu thì tôi cũng có đôi chút lẩn tẩn, nhưng phải công nhận tôi đang bắt đầu thấy toàn bộ quá trình này khá là dễ chịu. Con bé tỉ mỉ tráng lá trà và đặt chúng vào đĩa lọc trước khi cẩn thận dội nước nóng. Và trên tất cả, con bé còn mang cho tôi tờ báo thể thao địa phương để ngâm cứu trong khi chúng tôi đợi cho trà xanh nguội tới nhiệt độ hoàn hảo.

NGÀY 760

Ngày mai Alice Bee và tôi sẽ ra sân bay Seoul để bắt đầu hành trình dài trở về nhà. Tôi cảm thấy Jen nhớ cảm giác có chúng tôi ở bên lằm, chủ yếu là qua việc cô ấy giả vờ làm lớn chuyện về những điều được cho là hồng bét khi chúng tôi ở đây: Căn hộ mới bừa bãi bẩn thỉu làm sao, chủ nhà đã tức giận thế nào khi chúng tôi làm hồng bồn cầu và sự thật là cả căn hộ giờ có mùi như là kimchi mới lên men một nửa. Tôi biết đây chỉ là cơ chế tự vệ để giấu đi sự thật rằng cô ấy sẽ nhớ chúng tôi rất nhiều.

Để đề phòng nhớ có một tí mầm mống nào của sự thật trong những lời than phiền đó, hôm nay tôi quyết định bảo Alice Bee lau dọn toàn bộ căn hộ trong khi Jen đang đi làm.

NGÀY 772

Alice Bee và tôi trở về nhà an toàn và thói quen cuối tuần của chúng tôi gần như trở lại như bình thường. Con bé xem chương trình của mình cả ngày, còn tôi xem vào ban đêm.

Hôm nay có trận bóng bầu dục lớn nhất trong năm và tôi rất mong ngóng một sự thay đổi trong thói quen của hai bố con. Phút bắt đầu trận bóng lúc 6 giờ rưỡi tối sẽ mang tới một cơ hội tuyệt vời cho sự sẻ chia, hai chúng tôi cùng xem ti vi như một gia đình. Tôi dành cả buổi chiều để chuẩn bị – tìm kiếm các thống kê trên mạng về các cầu thủ, ướp lạnh bia, thậm chí nỏ một bát bỏng ngô to tướng.

Chính xác 6 giờ 30, tôi ngồi xuống trước ti vi, sẵn sàng đắm mình trong niềm hạnh phúc thể thao. Rủi thay, tôi phát hiện ra Alice Bee đang xem dở chuỗi phim hoạt hình yêu thích của mình và con bé không chịu đổi kênh. Không chỉ thế, nó còn sục vào chỗ bia làm lạnh sẵn của tôi, điều đó lại càng tăng mức độ cộc cằn của nó lên gấp bội.

NGÀY 792

Tôi thực sự không thích mấy cuốn sách Alice Bee đòi tôi đọc cho nghe trước giờ đi ngủ. Một nửa trong số đó không có tí cốt truyện rõ ràng nào – tám bức tranh thỏ không phải là một câu chuyện mà người ta quan tâm. Hoặc chúng có cốt truyện bất hợp lý đến độ tôi phải cố gắng để không trợn mắt lên.

Tuy nhiên, có một cuốn mà Alice Bee và tôi hoàn toàn đồng tình – 10 quả táo ở trên đỉnh! Một trong những cuốn sách đầu tiên của tiến sĩ Seuss (trước cả khi ông ấy trở thành tiến sĩ). Tôi thích cách nó nhấn mạnh không thương tiếc sự cạnh tranh khốc liệt giữa bạn bè với nhau. Alice Bee thì thích bởi vì cuốn sách có tranh vẽ quả táo.

NGÀY 808

Đêm tôi chẳng ngủ được tí nào – những trò khôi hài ban đêm của Alice Bee ngày càng tệ hơn, tôi cảm thấy như ở đây có sự đóng góp của gien di truyền. Hồi ngoài 20 tuổi, tôi là loại người hiếm khi, nếu không nói là không bao giờ, rời khỏi một bữa tiệc trước khi nó kết thúc – tôi sợ mình sẽ bỏ lỡ mất điều gì đó thú vị và bất ngờ ngay sau khi bước ra cửa. Alice Bee liên tục viện cớ và tìm lý do để không đi ngủ, nhất là khi con bé biết rằng những người khác trong nhà vẫn còn đang thức và chơi bời vui vẻ.

Ngay cả sau khi cuối cùng tôi cũng khiến được cho con bé buồn ngủ, cuộc chiến vẫn chưa chấm dứt. Con bé đã hình thành một thói quen rất xấu là chui ra khỏi giường và tới đánh thức tôi dậy bất cứ lúc nào trong đêm.

Tuy nhiên, tôi có một kế hoạch: Tôi khá chắc rằng một khi tôi thuyết phục được con bé là có con quỷ trong tủ quần áo thì nó sẽ nằm trên giường cả đêm và để cho tôi ngủ yên lành.

NGÀY 823

Tôi chưa bao giờ thực sự chú ý nhiều đến những thứ nên được cho vào hộp đồ ăn trưa của Alice Bee. Tất cả những gì tôi biết là con bé gói đồ vào tối hôm trước, còn tôi đảm bảo là con bé có cầm theo hộp khi thả nó ở trường mỗi sáng.

Tuy thế, hôm qua tôi nhận được một cú điện thoại từ hiệu trưởng trường mẫu giáo của Alice Bee để hỏi vì sao tôi không trả lời tất cả những lời nhắn về các món cấm trong hộp đồ ăn trưa của Alice Bee. Khi tôi giải thích là Alice Bee không hề đưa cho tôi mẫu giấy nhắn nào hết, vị hiệu trưởng đã thông báo rằng con gái tôi vẫn thường gói bánh mì kẹp bơ lạc cho bữa trưa. Bà ấy nói với tôi là trong thế giới mầm non thì đây là một hành động tấn công được xếp ngang với cắn hay không chịu chia sẻ, do số lượng ngày càng tăng các trẻ bị dị ứng với lạc.

Vì thế hôm nay là lần đầu tiên tôi chuẩn bị đồ ăn trưa cho Alice Bee và tôi khá chắc là mình đã làm tốt. Tôi thậm chí còn đảm bảo là con bé có đủ ớt Mexico để chia cho tất cả những người bạn nhỏ của mình.

NGÀY 830

Tôi không thể tin là lễ Phục sinh lại đến rồi! Vì Thỏ Phục sinh chuyên trách đo đếm calori chính thức của chúng tôi hiện thời đang thực hiện nhiệm vụ ở châu Á, khẩu phần thỏ sô cô la và trứng nhân kem của tôi tăng mạnh so với năm ngoái.

Alice Bee cũng rất háo hức khi con bé đi xuống cầu thang và phát hiện ra tất cả số trứng sặc sỡ rực rỡ được giấu quanh nhà dành riêng cho con bé. Tôi sử dụng quyền lực của mình đủ tốt để đảm bảo rằng Thỏ Phục sinh thay thế của chúng tôi thức thật khuya đêm qua, đảm bảo tất cả số trứng cho Alice Bee được nhuộm màu thật hoàn hảo. Bất hạnh thay, Thỏ Phục sinh chính thức lại quên không nhắc Thỏ Phục sinh thay thế luộc trứng lên trước.

NGÀY 837

Alice Bee đang thực sự biến thành một con lóc ở trong bếp. Con bé vẫn không được phép ngồi trên bệ bếp trong lúc nấu ăn (chúng tôi cố hết sức để tôn trọng các quy định của Jen), nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng vì con bé giờ đủ cao để với tới bếp bằng cách đứng trên cửa lò nướng.

Thói quen chú ý tới chi tiết của Alice Bee và sự tập trung vào việc đạt được đến sự hoàn hảo trong bếp của con bé làm tôi liên tưởng rất nhiều đến chính mình khi lần đầu học làm bếp. Nói như bố tôi, con bé đúng là trâu nào nghé đấy.

Hôm nay là một ví dụ tinh túy về việc con bé tận tâm đến mức nào để sản phẩm thủ công thật hoàn hảo. Tôi nghĩ hầu hết các đầu bếp tại gia chắc sẽ đều hài lòng với những chiếc bánh kẹp gần như tròn xoe, nhưng Alice Bee thì không. Con bé sẽ tiếp tục đổ bột, lật bánh và xếp chồng những chiếc bánh dẹt chiên đó cho tới khi nó làm được một chiếc đủ hoàn hảo để tính chính xác được số pi.

Đến lúc con bé làm xong thì trước mặt tôi là một chồng bánh rán to nhất mà tôi từng xử lý – mất năm tiếng đồng hồ, ba chai si rô và nguyên một ống thuốc tiêu hóa, nhưng rốt cuộc chúng tôi cũng ăn hết chỗ đó. Cái nào cũng ngon tuyệt, cho tới cái cuối cùng. Tôi yêu đứa bé này quá đi mất.

NGÀY 843

Tôi thực sự không ngại trả thuế. Tôi đoán việc đó giúp dựng lên tất cả đám biển đường mà tôi đánh thố hồi còn nhỏ và tất cả những cuộc điện thoại 911 (thật và giả) mà tôi gọi. Thêm nữa, thắng được tất cả các cuộc tranh cãi với cô vợ trung tá của tôi bằng cách nói: “Ồ thế à? Thuế của anh trả lương cho em đây nhá!” là lý do duy nhất để cười tươi khi người thu thuế tới nhắc nhở.

Jen thường chuẩn bị thu nhập hàng năm của chúng tôi, nhưng năm nay Alice Bee đồng ý đảm nhiệm trọng trách đó vì Jen đi vắng. Đó có thực sự là tin vui? Theo như tính toán của Alice Bee, năm nay tôi nên được nhận một khoản tiền hoàn thuế khá lớn! Tôi còn không hề biết rằng chúng tôi có thể coi Katje và Elliot là người phụ thuộc, nhưng Alice Bee đã nghiên cứu luật thuế và thề rằng như thế là đúng luật.

NGÀY 86I

Tuần trước khi tôi đưa Alice Bee cùng tới chỗ làm, chúng tôi đi qua một đám người biểu tình ở công viên Lafayette. Con bé ngay lập tức bị kích thích và bắt đầu hỏi tôi đủ loại câu hỏi mà tôi hoàn toàn mù tịt. Tôi khuyến khích con bé tới nói chuyện trực tiếp với những người tổ chức nếu nó thực sự muốn biết nhiều hơn và ngay lập tức quên mất toàn bộ vụ đó.

Sáng nay tôi bị tiếng hô khẩu hiệu “Không công lý, không đậu hạt!” phía bên ngoài cửa. Dẫn ra một loạt những hành động áp bức, trong đó có giờ ngủ trưa bắt buộc và tỉ lệ ăn nhẹ hoa quả quá ít so với chuẩn cực tiểu theo pháp luật, Alice Bee quyết định hôm nay (Tết Lao động) là cơ hội tuyệt vời để bày tỏ nỗi thất vọng của mình với ban quản lý.

Sau hơn sáu giờ bên bàn, cuối cùng chúng tôi cũng ký kết một bản thỏa thuận đàm phán tập thể (CBA) trong đó có cả hệ thống ký hiệu để lùi giờ đi ngủ của con bé thêm 30 phút nhưng cũng yêu cầu nó phải đảm bảo báo thể thao và cà phê của tôi được chuẩn sẵn sàng để mang đi, dù mưa hay nắng.

NGÀY 865

Theo như tôi được biết ở Hàn Quốc, Alice Bee rất trân trọng các nền văn hóa và những truyền thống khác nhau. Bản CBA mới ký của chúng tôi thể hiện điều này – con bé khẳng định đòi phải có ký hiệu về việc yêu cầu chúng tôi chào mừng mọi ngày lễ mà con bé được học ở trường mẫu giáo.

Chẳng hạn như sáng nay, tôi nhận ra báo thể thao mà Alice Bee mang cho tôi được viết bằng tiếng Tây Ban Nha. Khi tôi hỏi con bé về chuyện này, nó cho tôi biết rằng chúng tôi sẽ dành cả ngày để ăn mừng ngày lễ Cinco de Mayo⁽¹⁾.

Điều tốt cho tôi là tình trạng sẵn sàng chiến đấu của Jen đảm bảo rằng chúng tôi luôn luôn có sẵn những nguyên liệu chính như sốt mayo (viết tắt của mayonnaise) (tôi đếm được ít nhất ocho⁽²⁾ lọ trong tủ bếp), thế nên tôi nhanh chóng biến điều ước ngày lễ của Alice Bee thành sự thật. Vì lý do nào đó mà con bé không hề đánh giá cao cử chỉ của tôi, và cứ nằng nặc là “Mayo” thực ra là một từ tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là tháng Năm và rằng con bé muốn chúng tôi dành ngày hôm đó để chúc mừng cho di sản văn hóa Mexico theo cách thích hợp hơn.

NGÀY 879

(Ghi lại từ cuộc trò chuyện qua tin nhắn nhanh với Jen)

WBF42: Đang mưa anh không thể

LTCJEN: Hãy đảm bảo Alcie Bee đi ủng và

WBF42: tìm thấy ô đâu cả

LTCJEN: chắc chắn là con bé mang ô

WBF42: Con bé mang ô à?

LTCJEN: Phải. Là NÓ. Không phải cho anh.

WBF42: con bé để nó ở?

LTCJEN: trong tủ quần áo của nó ấy. ĐỪNG CÓ dùng cho anh đấy.

WBF42: OK, tìm được rồi

LTCJEN: Đưa cho nó đi

WBF42: Đừng lo – ô trong tay nó rồi.

NGÀY 906

Tối nay trước khi lên giường, Alice Bee bảo tôi là con bé muốn hai bố con dành Ngày của Cha bên nhau để chơi trò siêu anh hùng và rằng con bé có một món quà siêu anh hùng đặc biệt mà nó chọn riêng cho tôi.

Ban đầu tôi thấy thất vọng vì con bé sẽ không làm bữa sáng cho tôi như năm ngoái, nhưng khi nghe nói về ý tưởng siêu anh hùng, tôi bắt đầu thấy thực sự khoái chí. Tôi băn khoăn không biết con bé nghĩ tôi là vị siêu anh hùng nào. Siêu nhân? Người Sắt? Thậm chí có thể là nhân vật tôi yêu thích nhất trên đời: Người Dơi! Yeah, chắc chắn là như thế.

NGÀY 912

Chỉ còn chưa đầy một tuần nữa thì Jen từ Seoul về, Alice Bee và tôi đang tận hưởng những ngày cuối cùng trước khi chuỗi quyền lực trong nhà chúng tôi trở lại như một năm trước.

Chúng tôi đang làm tất cả – ăn phô mai xít trực tiếp từ hộp, dựng bệ ngồi khi đi tè (nói đơn giản là Alice Bee có kỹ năng đặc biệt trong chuyện này), làm người tuyết cỡ người thật từ kem tươi lạnh Cool Whip và bữa tối thì không ăn gì ngoài đồ ăn nhẹ từ hoa quả và bánh sô cô la (tráng miệng với người tuyết cỡ người thật từ kem Cool Whip).

Khi tôi hỏi Alice Bee muốn làm điều gì trước khi mẹ về nhà, con bé lập tức trả lời: “Lái cái xe bé của con!”. Bởi vì vẫn chịu sự chỉ dẫn nghiêm khắc của Jen, không được cho Alice Bee ngồi sau tay lái, chúng tôi đành thực hiện lựa chọn thứ hai của nó – để nắp vung mở và nổ cả hộp bỏng ngô. Chúng tôi đã rất vui, và bởi vì nổ bỏng trên nóc lò nên về cơ bản, chúng tôi thậm chí không vi phạm cả quy tắc bệ bếp của Jen.

NGÀY 918

Hôm nay là ngày trọng đại! Alice Bee và tôi đi ra sân bay đón Jen sau một năm ở Seoul. Để chúc mừng sự kiện lớn lao này, tôi có một bất ngờ bí mật cho Jen và Alice Bee.

Tôi đã tuân theo các quy tắc của Jen một cách miễn cưỡng, nghĩa là lệnh cấm Alice Bee lái chiếc xe đồ chơi của mình đã có hiệu lực trong toàn bộ khoảng thời gian đó. Điều mà Jen không biết là tôi đã bí mật dạy Alice Bee lái xe bằng điều khiển trò chơi điện tử ở nhà và chương trình lái xe giả lập GTA IV. Lúc đầu thì khó, nhưng con bé nhanh chóng lĩnh hội các vấn đề cơ bản và giờ liên tục lướt qua các khu phố kỹ thuật số ảo ở Thành phố Tự do một cách vô cùng dễ dàng.

Tôi đã lên kế hoạch cho cuộc đoàn tụ này trong đầu nhiều ngày nay và tôi biết chính xác nó sẽ diễn ra như thế nào. Chúng tôi sẽ kéo đến sân bay, tôi sẽ đưa cho Jen một trong những cốc bia chào mừng mà tôi đã ướp lạnh ở ghế sau, và rồi ngồi xuống, tận hưởng phản ứng kinh ngạc của nàng khi Alice Bee kiểm tra gương chiếu hậu và bắt đầu lái xe đưa gia đình vừa mới đoàn tụ của mình về nhà.

HẬU TRƯỜNG: Mẹo thành công của Alice Bee

MẸO THỨ 1: Luôn xài trợ lý tốt

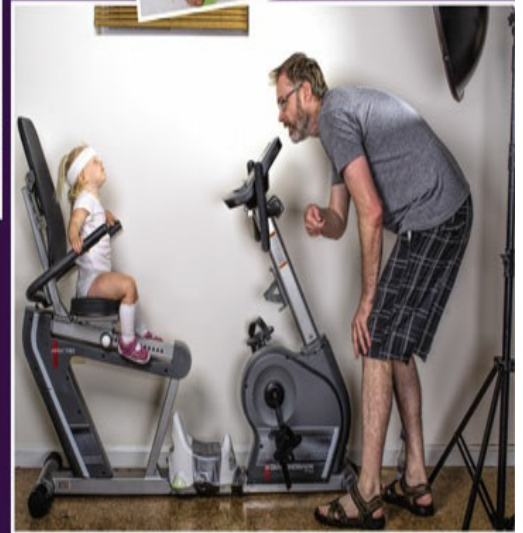

.....

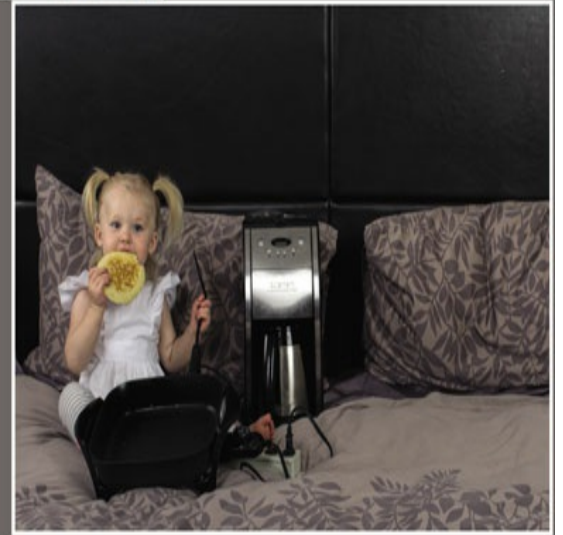
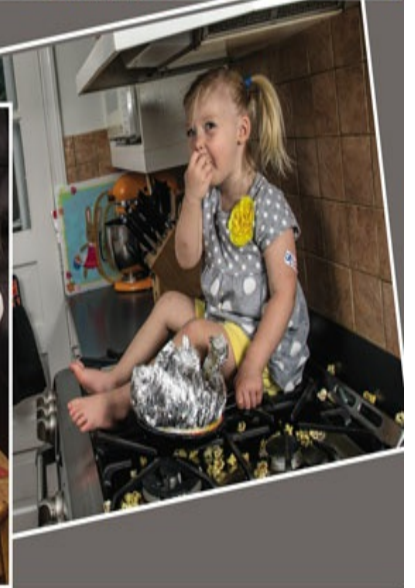
MẸO THỨ 2: Luyện tập là chìa khóa thành công

.....
MẸO THỨ 3: Biến mọi chuyện trở nên thú vị
và tận hưởng niềm vui

MẸO THỨ 4: Không ngừng bồi dưỡng tài năng

MẸO THỨ 5: Bắn tăng tăng

.....

MẸO THỨ 6: Đừng ngại thay đổi quy tắc

MẸO THỨ 7: Biết khi nào nên nghỉ ngơi

LỜI CẢM ƠN

Tôi muốn cảm ơn tất cả các bạn bè của chúng tôi (cũ và mới) trên toàn thế giới – những người đã không ngừng khích lệ gia đình tôi chia sẻ những bức hình này – cuốn sách này không thể ra đời nếu không có các bạn.

Tôi cũng muốn cảm ơn mẹ tôi vì luôn luôn khuyến khích tôi cứ ngó ngàng và sáng tạo; cố vấn ảnh của tôi – Dennis Darling – người đã truyền cảm hứng cho tôi từ nhiều năm trước để suy nghĩ khác đi về việc chụp ảnh của ai đó; Steve Ross vì đã hướng dẫn và chiến đấu suốt cả quá trình; Lauren Marino vì đã mạo hiểm cùng chúng tôi và giúp khiến cho sản phẩm cuối cùng có sức ảnh hưởng lớn hơn nhiều; Seong Jaewoo với vai trò cố vấn văn hóa ở Seoul cho chúng tôi, và mẹ anh – Lee Myeongsuk vì bộ hanbok thủ công đáng yêu của Alice Bee; Sue Zola vì bức tranh cát lấp lánh tuyệt hảo của Alice Bee; Amber Dusick vì bức chân chung WBF “dở tệ”; và Terri Schipani cùng cả gia đình Schipani, sự hỗ trợ đầy yêu thương của họ dành cho Alice Bee đã giúp cho chúng tôi không phát điên lên trong một năm Jen đi vắng.

Trợ lý ảnh và người mẫu: Christie Ciotola, Martha Dodge, Sophia và Willa Falvey, Lisa Gerstner, Aruna Jain, Joe Kekkeris, Elijah Kodjak, Matt Morrison, Christian Norton, Karen Nussbaum, Maggie Priebe, Mary và Patrick Quinlan, Monica Samanta, Todd Speight và Suzanna Vaughan.

Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn Jen vì đã thực sự là Người Mẹ Tuyệt Vời Nhất cũng như người bạn tuyệt vời nhất của tôi.

VỀ TÁC GIẢ

Dave Engledow không thực sự giữ danh hiệu Người Cha Tuyệt Vời Nhất Thế Giới. Anh có đoạt được vị trí thứ bảy trong cuộc thi cấp quận ở Hạt Montgomery năm 2012 nhưng chưa bao giờ lên đến cuộc thi cấp vùng, chưa nói gì tới cấp quốc tế.

Là một công dân Texas đời thứ sáu, Engledow học Đại học Texas ở Austin, tốt nghiệp với tấm bằng Cử nhân Báo chí về Báo ảnh dưới sự hướng dẫn của nhiếp ảnh gia mảng tài liệu đáng kính Dennis Darling.

Engledow hiện đang sống cùng vợ, Jen và con gái Alice Bee ở một khu ngoại ô thủ đô Washington Anh làm việc toàn thời gian ở vị trí Phó giám đốc của Working America, một chi nhánh tại địa phương của AFL-CIO (Liên hiệp các Nghiệp đoàn Lao động Mỹ). Tất cả những công việc chụp, xử lý ảnh và viết nội dung cho *Tự thú của ông bố tuyệt vời nhất thế giới* được thực hiện trong hai năm vào các kỳ nghỉ và vào ban đêm sau khi Alice Bee cuối cùng cũng đã chịu đi ngủ.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>